

Derviş

Kelamı

Funda
Uçuk Er

“Aynı damdan düşenler anlayabiliyordu
işte birbirlerini, ancak aynı yerden
vurulanlar biliyordu karşısındakinin
kurşun yerini.”

hayykitap
EDEB/YAT

Hayykitap - 960
Edebiyat - 215

Derviş Kelamı
Funda Uçuk Er

Hayykitap Genel Yayın Yönetmeni: Rauf Baysal
Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak Tasarımı: Emine Yıldırım
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7479-71-4
1. Baskı: İstanbul, Nisan 2022

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap

Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Derviş Kelamı

Funda Uçuk Er

Funda Uçuk ER

Bir sonbahar sabahı, Adana'nın ılık kollarına doğdu. Yeşilin her bir tonuna meftun bir gezgin, doğanın tüm güzelliğini tefekkürle keşfeden bir kaşif, kendine olan tekamülünde tasavvuf yolunda bir yolcu, öğrencilerine sevecen bir öğretmen ve ruhu yazma tutkusu ile çevrili, heyecanlı bir yazar. 13 yıllık evli ve iki çocuk annesi.

Daha evvel yayınlanmış *Annelik En Güzel Delilik*, *Liya'nın Kardeşi Pırt Pırt*, *Huşu Ağacı* ve *Asude Bahçe* isimli dört kitabı bulunmaktadır. *Derviş Kelamı*, yazarın beşinci ve son kitabıdır.

Yazar, Aile Danışmanlığı eğitimlerini tamamladı. Yurt genelinde eğitim, çocuk ve aile üzerine gönüllü seminerler verdi, veriyor ve ebeveynlerin dikkatini unuttukları değerlere çekmeyi hedefliyor.

Zira çocukluğu insanın anavatanyısa ona hepimizin sahip çıkması gerekmez mi?

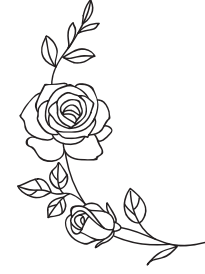
Sevgili Okur,

Birazdan sayfaları arasında kaybolacağınızı umduğumuz kitap çok özel bir yolculuğun son parçasıdır.

Serinin,

1. Kitabı Huşu Ağacı
2. Kitabı Asude Bahçe
3. Kitabı Derviş Kelamı

Eğer onları okumadıysanız evvela onları ziyaret etmenizi tavsiye ederiz. Zira düğümü anlamadan salt çözüme bakmak, yarayı görmeden devayı okumak anlamlı bir bütün oluşturmaz.

Zeynep

“Olacağına inandığımız bir şey varsa ve o durum henüz mevcut değilse bile üretilecektir.”

Inayet Khan

“Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar; ya bir insan bir yolculuğa çıkar, ya da şehre bir yabancı gelir” sözünü sanıyorum Tolstoy benim için söylemiş. Yine, sonucunda tekâmül haneme hangi muhteşem tecrübeleri ekleyeceğimden henüz bîhaber olduğum bir yolculuğun içindeyim.

Her şey asude bahçemizde, portakal ağaçlarının altında, portakal çiçeklerinin rayihası ile gönlümüzü yıkıyorken gelen bir telefonla başladı. Arayan annemdi. Sesi telaşlıydı:

“Zeynep aslında sana hiç söylemeyecektim. Derviş Dede’ye sözüm vardı ama yemek vermek için kapısını çaldığımda kapıyı zar zor açabildi.”

“Anne sakın ol, Derviş Dede’ye bir şey mi oldu?”

“Yok kızım henüz olmadı, ama günlerdir bahçeye çıktığını görmedim. Öylece yatıyormuş. Derviş Dede’n çok hasta kızım.”

“Ahh çok üzüldüm. Nesi varmış, korona virüs mü kaptı acaba?”

“Değil kızım, kalp diyorlar. Sanırım kalp artık vazifesini tam yapamıyormuş. Son gittiğimde kapısına, sana verilmek üzere bir paket verdi elime. Hani hayatını yazacaktın ya, onunla ilgili bir şey zannettim önce ama sonra belki de vasiyeti filandır diye haberdar etmek istedim.”

Bu konuşmanın vahametiyle düşmüştük Antalya yollarına.

Ahh işte hayatın ta kendisi buydu. Planlar yaparken son vedayı hiç hesaba katmıyor, bol kepçeden sallıyordun. Oysa bu yaz tatilimi tamamen ona ayırmıştım. Çocukluğundan bu yana hayatını dinleyecek, Yusuf Ali babamla birlikte son kitapta onu yazacaktım. Ondan öğreneceğim o kadar çok şey vardı ki daha...

Onu tanımadan evvel dua etmeyi bile bilmezmişim, Yaradan'ı hakkıyla tanımazmışım ki ben. Şimdi arabayı kullanan Ömer'e ve arka koltukta uyuyan yavrularıma baktığımda, aile huzurumu dahi ona borçlu olduğum gerçeği bir yıldız gibi parlıyor ve boğazıma afili bir yumru bırakıyor.

Bir gün hatırlıyorum, Zencefil Kafe'yi açma kararımızı paylaşıp hayır duası almak için kapısını çalmıştım. Yılların alışkanlığı işte. "Eğer kafe tutarsa," demişim. Durup düşünmüş, düşünmüştü. Beni incitmemek için özenle seçtiği nahif kelimelerle şunları söylemişti o gün:

"Zeynep kızım, daha sen inanmıyor gibisin duana, o vakit Yaradan neylesin?"

"İnanmaz olur muyum dede, neden öyle söyledin," dediğimde de ibret verici bir hikâye ile lafı gediğine koyuvermişti.

"Bir örnekle anlatayım kızım. Einstein karısından boşanmak istediğinde karısı onun bu isteğine karşı çıkar. Einstein da onun karşısına reddedemeyeceği bir teklifle gelir. Boşanmayı kabul etmesi karşılığında, 'Nobel'i aldığımda tüm parayı sana vereceğim,' der. Bak, 'alırsam' demiyor sevgili kızım, altını kalınca çiziyorum, 'alınca' diyor. Nihayetinde Einstein hakikaten Nobel'i alıyor ve sözünü tutuyor kızım. Ezcümle, her sözümüz dua yerine geçiyorsa ağzımızdan çıkan kelimelerimize azami ehemmiyet göstermeliyiz. Dua ederken o duanın kabulünden hiç şüphemiz yokmuş gibi dua etmeliyiz.

"Ne diyordu sevgili peygamberimiz, 'Allah bir kulun dua

etmesine izin vermişse mutlaka kabulünü de murad etmiştir,¹

"Aynı konuda Hz. Mevlana da şöyle ekliyor: 'Dünyada olabilecek her bir olay için misal âleminde sayısız ihtimal uyur. Siz ağzınızdan çıkardığınız sözlerle o ihtimalleri uyandırırısınız. Güzel kelimeler söyleyin ki güzel ihtimaller uyansın. İnsanın kaderine müdahalesi buradadır.'

"Peki sen sahiden inanıyor musun duana güzel kızım?"

Annelerin bahçesine varıp da arabadan indiğimizde hâlâ Derviş Dede'nin o muhlis, nurlu sesi kulağımda çınlıyordu. İnsanoğlu en güzel şeyleri dahi sıradanlaştırmakta pek mahirdi ama bazı değerler vardı ki, bunları eskitmeye onun dahi gücü yetmezdi.

Arabanın kapısını kapatırken gayri ihtiyari Derviş Dede'nin bahçesine doğru baktım. Akşam ezanı okunuyordu. Normalde bu saatlerde abdestini alır, bahçede hazır bekler, hoca "Allahü ekber" der demez de ağır adımlarda içeriye, seccadesine, sevgiliye vuslata giderdi.

Kimsesiz, ıssız bahçeyi görünce, gözlerimi çöl güneşi gibi yakan gözyaşlarımı gökyüzüne bakmak suretiyle zor engelledim. Ona bir şey olursa bana kim bu kadar isabetli yönderlik edebilirdi Yarabbi, bu ham çeliğe suyunu hem de tam kıvamında başka kim verebilirdi?

Mahzun geçen akşam yemeğinden sonra mutfakta annemle yalnız kalır kalmaz Derviş Dede'nin ona verdiği paketi sordum. Kafamda uçuşan ihtimaller yumağında debelenmekten kendimi alamıyordum, acaba ne vardı içinde?

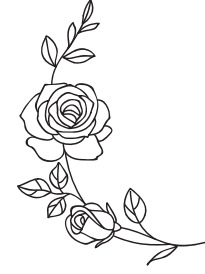
"Gel benimle, yatak odasına saklamıştım," diyen annemi heyecan içinde takip ettim. Paketi alır almaz da odamıza geçip titreyen ellerimle açtım.

İçinde vasiyeti olduğunu zannettiğim noter onaylı birkaç

¹ Ebu Nuaym, Hilye

Derviş Kelamı

kâğıtla bir mektup ve iki tane de flash bellek bulunuyordu. Vasiyete hızlıca göz attım. Tüm mal varlığını kimsesiz çocuklara bırakmıştı. Zaten ondan tam da bu beklenirdi. Ruhumdan gözlerime hücum eden incileri dökmemek uğruna mektubu sonra okuyacaktım. Flash belleği aldığım gibi bilgisayar çantama koştum ve hemen açıp yuvasına yerleştirdim. Kalbimin tokmakları duvarlarını acımasızca döverken, birden Derviş Dede'nin o güzelim sesi odayı doldurdu.

Yusuf Ali

*“Sevdiklerimizi sana emanet ediyoruz Allah'ım,
zira sen emanetleri kaybetmeyensin.”*

Hz. Yusuf

Aylar süren tedavilerin ardından o gün Gata'dan taburcu olmuşum. Otogara gidecek ve bir an evvel Adana'ya kalkan ilk otobüse bilet alacaktım.

Kim olduğumu hatırlamaya başladığımda derhal karargâhı, İlyas komutanımı aradım. Lakin emekli olduğu için ne ondan ne de Hüma'dan haber alabildim. Çocuğumuz sağlıklı doğdu mu, Hüma nasıl? Dayanılmaz bir hasretle onlara kavuşmayı beklemekteydim.

Nasılsa otobüs gece kalkacağı için, yaklaşık sekiz, dokuz aylık olduğunu tahmin ettiğim bebeğimize ve Hüma'ya bir şeyler almak için Kızılay'a indim.

Zaman bir türlü geçmek bilmiyor, vakit akşam olmuyordu.

Günün sonunda bebek için bir takım ve Hüma için de seçeceğine umduğum rengârenk saç bantları aldım. Heyecandan içim içime sığmıyordu, gözümü bir lahza yumsam Hüma'nın o Adana kadar sıcak pırıltılı gözleri zihnime doluyordu.

Bebeğimizin kız mı erkek mi olduğunu bilmiyordum. Hüma ile adını kız olursa İnci, erkek olursa da Ömer koymayı kararlaştırmıştık.

Kime benziyordu acaba? Hüma en çok gözlerini merak

eder, “Sen gözlü olsun Yusuf Ali, sen görevlere gittikçe o gözlerle avunayım,” derdi. Onlara kavuşmanın hayali dahi kalbimin bir yusufçuk kuşu gibi patırtılar koparmasına yetiyordu.

Adım şehit listesinde olduğu için Hüma henüz yaşadığımı bilmiyordu. Birçok koldan ona ulaşmayı denedim, ancak bir türlü haber veremedim. İçimde nedenini bilmediğim bir sıkıntı vardı. Sanki karanlık bir odada yatağında uyumaktan korkan bir çocuk gibiyim. Yatağın altında canavar olmadığını bilen, yine de korkudan yorganı kafasına kadar çeken o savunmasız çocuk...

Otogara varıp, bineceğim otobüsü bulup kafamı cama dayadığımda da hâlâ o çocuğu düşünüyordum. Kimsesizler yurdundaki anne baba sevgisinden uzak zümrüt gözlü çocuğu...

Hiç baba figürü görmeden büyüyen bu çocuk nasıl bir baba olacaktı? Nasıl baba olunurdu, bir çocuğa nasıl yaklaşırdı bilmiyordum. Hele onlara bir kavuşayım da zamanla su akar yolunu bulur deyip, o karanlık bulutları zihnimden kovdum.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım, ancak şehirlerarası otobüsler oldukça rahatsız. Sol yanımda pır pır kanat çırpınan hasret kuşu da bu konuda hiç yardımcı olmuyor, kafamı hep zinde tutuyordu.

Zorlu geçen bir yolculuğun ardından Adana’ya vardığımızda şafak daha yeni söküyor, güneşin birazdan aramızda olacağını haber veren kızılık arzı endam ediyordu. Mayıs ayının serin seheri ve otobüsten iner inmez burnuma dolan hanımellerinin özlemimi kamçılayan kokusu, bana Hüma’nın koklar-ken çıldırdığı portakal çiçeklerini hatırlattı.

Ah Hüma! Bu hasret, tıpkı bir çocuk gibi yüreğimi yakıyor. Ahh! Gözlerimi kapatsam ve açınca kendimi yanında bulsam.

Bavullarımı teslim alır almaz bir taksiye atlayıp, şoföre İlyas komutanımın evini tarif ettim. Hüma, bebeğimizle birlikte orada olmalıydı, evimizde tek başına kalmazdı. Apartman

görünmeye başlayınca taksiden inip koşmak istedim. Bunca ay ayrı kaldıktan sonra birkaç dakika daha bekleyemeyecek gibiydim.

Saat henüz çok erkendi ama İlyas komutanım hafta sonları dahi çok erken kalkardı. Bu bilgiye güvenerek, taksiden iner inmez ikinci katın kapısına koşup derhal kapıyı çaldım. Acaba kapıyı Hüma açar mıydı? Beni görünce ne yapacaktı? Kalbimin ağzımda attığı ve hiç geçmeyen o saniyeler içinde sabırsızlıkla bekledim. Uyuyor olabilecekleri ihtimali ile, çekinerek de olsa zile yeniden bastım. Kapı duvardı. Ne içeriden bir ses geliyor ne de bir yaşam belirtisi görülüyordu.

Geçmek bilmeyen yarım saat boyunca bahçede bekleyip kapıyı yeniden çalmaya başladım. Üçüncü çalıştıktan sonra artık emindim ki, evde değillerdi. İçimde büyümeye başlayan panik duygusuna mani olamasam da minicik bir umut kırıntısının verdiği güç ile karşı komşuların kapılarına yöneldim. Onlar nerede olduklarını bilirlerdi muhakkak.

Kapıya yanaşıp zili çaldım. Önce içeriden birtakım sesler yükseldi ve sonra da öfkeli bir çehre ile evin hanımı kapıyı açtı. Beni tanıyınca da çığılığı basıp kapıyı gerisin geri kapattı. Bir yandan da, “Tövbe Bismillah, tövbe Bismillah,” diye bağıyordu.

Elbette teyze de benim öldüğümü sanıyor ve sabahın köründe kapısına dayanan bu mevtayı kovmaya çabalıyordu.

“Kapıyı açın lütfen ben Yusuf Ali. Kıbrıs’ta ölmedim, yaralı olarak kurtuldum,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Biraz tereddüt ettiyse de kapıyı yavaş yavaş araladı.

“Sen ölmedin mi Yusuf Ali, hepimiz seni şehit oldu biliyorduk.”

“Yok teyze ölmedim, hafızamı kaybettiğimden kim olduğumun anlaşılması uzun sürdü. Rahatsız ettim kusura bakmayın. Ben Hüma’yı arıyordum. İlyas komutanımın kapısını çaldım ama evde yoklar sanırım. Siz biliyor musunuz neredeler?”

Derviş Kelamı

“Ah ben nasıl söylesem ki. Altın kalpli komşucuğum Maşide Allah’ın rahmetine kavuştu. Onu kaybedince de İlyas Bey memleketine döndü.”

“Hay Allah! Çok üzüldüm, Hüma ne çok üzülmüştür şimdi. Peki onu nerede bulabilirim?”

“Ah kadersiz kardeşim ben bunu sana nasıl söyleyeyim ki?”

“Ne oldu, Hüma’ya da mı bir şey oldu yoksa, Allah aşkına söyleyin!”

“Nasılsa duyacaksın. Bunu söyleyen olmak istemezdim lakin Hüma zengin bir koca ile evlenip İstanbul’a gitti oğlum.”

Derviş Kelamı

“Dünyada olabilecek her bir olay için misal aleminde sayısız ihtimal uyur. Siz ağzınızdan çıkardığınız sözlerle o ihtimalleri uyandırılırsınız. Güzel kelimeler söyleyin ki güzel ihtimaller uyanınsın. İnsanın kaderine müdahalesi buradadır...”

Mevlana Celaleddin Rumi

Bu kitap dünyanın bütün yüklerini tek başına sırtlamaya çalışan yorgun gönüllere, o yükleri sırtlarından indirmeye yardımcı olmak niyetiyle yazıldı. Bu nedenle bu kitap yalnızca bir roman değildir, satır aralarına kangrenleşmiş düğümlerin çözümleri, onulmaz yaraların devası iliştilmiştir. Yazar bunu yaparken iki ayrı mesleğinden gelen tecrübelerini kullanmış; tasavvufla psikoloji, sosyoloji ve pedagoji bilgilerini harmanlamıştır.

Derviş Kelamı üç kitaptan oluşan çok özel bir yolculuğun son parçasıdır. Derviş Dede söylesin biz dinleyelim o vakit.

hayykitap

ISBN: 978-625-7479-71-4

9 786257 479714